

Arrest

nr. 325 632 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2024 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 januari 2025 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 16 januari 2025 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“ (...)
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.05.2024 werd ingediend door :

A. b. m. (...), M. (...) (N° R.N. xxx)
Geboren te Zanzibar op (...).1980
Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 15.10.2007 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 25.11.2007 een eerste aanvraag 9ter indient. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 18.12.2007. Zijn tweede aanvraag 9ter, ingediend op 09.07.2008, wordt ongegrond afgesloten op 21.06.12. Zijn derde aanvraag 9ter, ingediend op 24.12.2010, was in tussentijd reeds afgesloten op 05.01.2012. Betrokkene diende op 06.02.2008, 13.05.2009 en 06.10.2010 aanvragen 9bis in die echter niet in overweging genomen werden omwille van negatieve woonstcontrole. Zijn vierde aanvraag 9ter, ingediend op 15.01.2014, werd op 11.01.2018 ongegrond afgesloten en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.04.2018. Zijn vierde aanvraag 9bis, ingediend op 08.05.2012, wordt negatief afgesloten op 03.08.2017. Zijn laatste aanvraag 9bis, ingediend op 05.03.2020, wordt negatief afgesloten op 01.09.2021 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.09.2021.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier een privéleven ontwikkeld zou hebben dat beschermenswaardig is. Zijn volledige privéleven zou verbonden zijn met onze maatschappij. Het klopt dat er een afweging (een proportionaliteitstoets) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België wonen of verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassene niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden hier opgebouwd sinds 2006 zestien getuigenverklaringen voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich echter niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Tanzania uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM

228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn thuisland. Hij zou er bij niemand terecht kunnen en er geen inkomen hebben. Hij zou er niet in staat zijn om werk te vinden en zichzelf te onderhouden. Bovendien zou hij de kosten van een reis en overnachtingen niet kunnen dragen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Tanzania, waar hij geboren en getogen is. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken en niet in staat zou zijn om werk te vinden en zichzelf te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek waarvoor hij nood zou hebben aan levenslange opvolging, begeleiding en medicatie. De medische voorzieningen in zijn land van herkomst zouden onvoldoende zijn om een menswaardig leven te leiden. De toegang tot medische zorgen zou zeer beperkt zijn en dit zou tevens gelden voor medicatie. Betrokkene meent dat een terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van dringende medische hulp dd. 25.04.2024, een verslag van de afdeling spoedgevallen dd. 01.12.2019, een afspraakbevestiging dd. 15.01.2025, een medisch getuigschrift dd. 10.07.2024 en een attest van geplande opnamedatum dd. 12.08.2024 en verwijst hij naar een algemeen rapport inzake de toegang tot medische zorgen in zijn land van herkomst.

Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Evenmin toont betrokkene aan dat de nodige opvolging en medicatie niet beschikbaar zijn in Tanzania. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport is onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. Bovendien stelt dit document problemen vast inzake de diagnose en behandeling. Echter, betrokkene werd reeds gediagnosticeerd en zijn behandeling werd eveneens reeds op punt gesteld. Uit de voorgelegde stukken blijkt wel dat betrokkene een chronische medische aandoening heeft waarvoor medicatie en opvolging vereist is. Betrokkene kan echter de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen

het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn medische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende bevelen om het grondgebied te verlaten op 31.08.2007, 15.05.2008, 05.04.2018 en 20.09.2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij hier veel sociale relaties ontwikkeld zou hebben, dat hij al jaren als vrijwilliger zou werken bij diverse organisaties, dat hij zich steeds ten dienste zou stellen van anderen, dat hij werkwilbig zou zijn, dat hij niet van plan zou zijn om hulp te vragen bij de overheid, dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij veel inspanningen gedaan zou hebben, dat hij jaren Nederlandse les gevolgd zou hebben, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij vrijwilligerswerk zou doen, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals een taalstagecontract, inschrijvingsformulieren Nederlandse taallessen, enkele deelcertificaten Nederlands, een certificaat Nederlands richtgraad 1 en zestien getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)

1.3. Op 13 januari 2025 wordt verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 16 januari 2025 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: A. b. m. (...), M. (...)

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Zanzibar

nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek maar dit element werd reeds ten gronde onderzocht door bevoegde dienst en niet weehouden. We stellen verder vast dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikelen 3 en 8 EVRM

(onontvankelijk 9bis)

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

i.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

"Het begrip 'privéleven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM

kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwonen (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

-Toepassing van artikel 8 EVRM in dit dossier.

Verzoeker heeft hier heel veel sociale relaties ontwikkeld.

Sinds jaren helpt verzoeker als vrijwilliger bij diverse organisaties.

Hij heeft zich steeds ten dienste gesteld van anderen zoals ook blijkt uit de toegevoegde verklaringen:

Verklaring Z. (...) van A. (...).

Verklaring B/ G. (...).

Verzoeker is werkwilbig en is niet van plan om steun te vragen bij de overheid. Hij legt tevens een belofte tot tewerkstelling voor.

Zie ook de verklaring van L. D. N. (...).

Hij heeft hier een sociaal netwerk waar hij ook wordt door gesteund:

Verklaring van S. N. A. (...), Belg, die hem soms financieel steunt en te eten geeft.

Verklaringen R. H. (...) en W. (...) vzw

Verklaring CAW

Verklaring A. S. (...)

Verzoeker heeft een privéleven ontwikkeld dat beschermingswaardig is. Zijn volledig privéleven is verbonden met onze maatschappij. Hij heeft geen banden meer met zijn thuisland. Verzoeker beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om aan te tonen dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te keren naar haar thuisland zonder dat dit artikel wordt geschonden."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"het Europees Hof voor de rechten van de mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone effectieve banden..."

Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermen waardig privéleven in de zin van artikel acht van het EVRM vallen..."

a.

In deze context wenst de verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

"Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd..."

De bestreden beslissing is bijgevolg tegenstrijdig en schendt het motiveringsbeginsel.

b.

En vervolgens zelfde arrest p. 15:

"Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden concludeert hij: "een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet." De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip "privéleven". Zoals supra al toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: "There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]". (Of "Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip "privéleven" activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten" – eigen vertaling)."

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoeker hier talrijke sociale relaties evenals professionele relaties heeft.

Hij kan onmiddellijk beginnen werken. Hij heeft een belofte tot tewerkstelling voorgelegd.

Verder zijn velen afhankelijk van verzoeker, die vrijwilligerswerk doet en zich ten dienste van anderen stelt in verschillende organisaties.

Verzoeker wordt ook geholpen door vele mensen, zoals dat blijkt uit de verklaringen toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoeker heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft.

Verzoeker heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van zijn in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

ii.

Verzoeker heeft tevens de financiële moeilijkheid aangehaald als buitengewone omstandigheid:

“Bovendien kan verzoeker de kosten van een reis en overnachtingen niet dragen. Verzoeker leeft van vrijwilligerswerk en hulp van anderen, mensen die hem dankbaar zijn voor zijn inzet in België. Hij doet soms wat klusjes om te overleven. Verzoeker heeft geen inkomen en kan onmogelijk deze kosten van de reis en de overnachtingen voldoen.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker illegaal is-met uitzondering van de jaren wettig verblijf- in ons land zonder de mogelijkheid om voortdurend officieel te werken. Hij heeft geen arbeidskaart noch beroepskaart en kan geen inkomsten vergaren. Hij overleeft met klusjes.

Deze elementen, die de verwerende partij erkent en dus kennis van heeft, werden niet in overweging genomen als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de argumenten ter ondersteuning van de aanvraag. Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze aanvraag, is de beslissing ook onvoldoende gemotiveerd.

Verder gaat de verwijzing naar de IOM niet op, aangezien die betrekking heeft op een definitieve terugkeer. Verzoeker kan geen beroep doen op hulp van de IOM om een aanvraag in te dienen bij de Belgische Ambassade in het thuisland en dan terug te keren naar België. Dit is niet de bedoeling van de hulp van de IOM. Deze voorziet in reïntegratiebijstand. De bestreden beslissing stelt: “Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.” Er gebruik van maken zou misbruik uitmaken in hoofde van de verzoeker. Deze argumentatie raakt kant nog wal.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

iii.

Verzoeker heeft ook zijn medische problemen aangehaald als buitengewone omstandigheden. Deze elementen werden niet aanvaard door verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de mogelijkheid om gebruik te maken van de dienst Special Needs van Fedasil, die de verzoeker zou kunnen helpen bij zijn terugkeer en medische bijstand kan verlenen tot zes maanden na terugkeer.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift vermeld dat hij lijdt aan epilepsie. Hij dient hiervoor dure medicatie te nemen. Hij dient regelmatig op controle te komen en te worden opgevolgd. Hij kan hier niet van genezen waardoor de behandeling levenslang moet worden verdergezet. Medische bijstand gedurende zes maanden heeft dan ook geen zin. Wat na zes maanden? Het is bovendien helemaal niet zeker dat verzoeker dan kan behandeld worden voor zijn aandoening in zijn thuisland. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie in het verzoekschrift krijgt enkel een klein percentage van de bevolking in Tanzania toegang tot medische zorgen voor epilepsie. Bij het stopzetten van de behandeling riskeert hij te overlijden.

Er is duidelijk sprake van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker terug moet keren naar zijn thuisland om daar de aanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing schendt artikel 3EVRM evenals het motiveringsbeginsel.

iv.

Verzoeker heeft zijn lang verblijf en verregaande integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en lang verblijf elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een goede integratie en lang verblijf kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Verzoekende partij meent vooreerst dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt met betrekking tot haar privéleven.

2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijst naar haar privéleven waar zij het heeft over haar zakelijke contacten en haar sociale relaties.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

Artikel 8 van het EHRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig.

De Raad stelt op lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing vast dat de verwerende partij vooreerst oordeelt dat *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo stelt de verwerende partij vast: *“dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden hier opgebouwd sinds 2006 zestien getuigenverklaringen voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich echter niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Tanzania uitgesloten is.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag verwezen heeft naar het hebben van een sociaal netwerk hier, waarbij zij er tevens op wijst dat zij sinds jaren vrijwilliger is bij diverse organisaties, alsook verklaart zij werkwilleg te zijn. Ter staving daarvan legde verzoekende partij zestien getuigenverklaringen voor, maar zij toont hiermee echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Immers komt uit deze verklaringen louter naar voren dat verzoekende partij inderdaad een sociaal netwerk heeft in België dat haar – omwille van haar illegale verblijfsituatie – soms ook helpt, en dat zij zich ook inzet als vrijwilliger, maar hieruit kan niet blijken dat de banden die zij heeft opgebouwd met België gedurende haar illegaal, minstens precair verblijf van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Dat de organisaties waar zij vrijwilligerswerk uitvoert of wie dan ook afhankelijk zijn/is van haar, zoals zij stelt in het verzoekschrift, wordt geenszins ondersteund door de bij de aanvraag voorgelegde stukken. Verder blijkt ook geenszins uit de door haar voorgelegde stukken dat zij *“professionele relaties”* heeft. Immers geeft verzoekende partij slechts aan werkwilleg te zijn en wordt een werkbepoef geattesteerd, maar dit betekent geenszins dat verzoekende partij professionele banden heeft, laat staan diepgaande professionele banden, met België. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar privéleven wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, doet geen afbreuk aan de niet kennelijk onredelijke vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke banden met de Belgische samenleving die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de vereiste van afhankelijkheidsbanden verkeerd is, blijkt uit *supra* geciteerde motivering dat de verwerende partij op goede gronden vaststelt dat de door verzoekende partij aangehaalde banden met de Belgische samenleving niet afdoende zijn om te spreken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De motivering inzake afhankelijkheidsbanden bij een gezins- of familiale relatie betreft een overtuigende motivering zodat eventuele gegronde kritiek daartegen hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Voorts toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat de rechtspraak van de Raad waarnaar zij verwijst (en meer specifiek p. 15 van het aangehaalde arrest) *mutatis mutandis* op haar geval van toepassing is nu zij niet aannemelijk maakt dat de feitelijkeheden die haar zaak kenmerken dezelfde zijn als de feitelijkeheden die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak, temeer in de zaak waarnaar verzoekende partij verwijst, de betrokkene reeds 22 jaar in België verbleef waarvan tien jaar in legaal verblijf, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met de zaak van verzoekende partij die nooit werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Dit alles nog naast de vaststelling dat het door de verzoekende partij aangehaalde arrest geen precedentswaarde heeft (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig privéleven voorligt, *quod non* gelet op de bespreking *supra*, heeft de verwerende partij tevens geoordeeld dat het privéleven niet geschonden wordt daar het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen.

Aangezien blijkt en niet wordt betwist dat verzoekende partij voorheen nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden, gaat het in deze zaak om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die

op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Ook toont het EHRM zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier een privéleven ontwikkeld zou hebben dat beschermenswaardig is. Zijn volledige privéleven zou verbonden zijn met onze maatschappij. Het klopt dat er een afweging (een proportionaliteitstoets) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Verzoeker toont (...) niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Tanzania uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Het oordeel dat de door verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt conform aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 van het EVRM is met name voornamelijk bedoeld om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de

verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven *in casu* dermate uitzonderlijk is dat het aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Het EVRM waarborgt als dusdanig overigens geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft verwerende partij geoordeeld, op basis van de elementen die haar werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Immers het loutere feit dat verzoekende partij tijdens haar illegaal, minstens precair verblijf sociale relaties heeft ontwikkeld zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale contacten niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in Tanzania.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad herhaalt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij benadrukt verder dat zij in haar aanvraag ook haar financiële moeilijkheden had aangehaald als buitengewone omstandigheid. Zij meent dat hiermee geen rekening gehouden werd in de eerste bestreden beslissing.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn thuisland. Hij zou er bij niemand terecht kunnen en er geen inkomen hebben. Hij zou er niet in staat zijn om werk te vinden en zichzelf te onderhouden. Bovendien zou hij de kosten van een reis en overnachtingen niet kunnen dragen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Tanzania, waar hij geboren en getogen is. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken en niet in staat zou zijn om werk te vinden en zichzelf te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft verwerende partij wel degelijk in rekening gebracht dat verzoekende partij aanhaalde dat zij “de kosten van een reis en overnachtingen niet kunnen dragen”. Zo motiveerde verwerende partij: *“Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Tanzania, waar hij geboren en getogen is. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”* Met haar betoog dat zij in België geen inkomsten kan vergaren, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij in het herkomstland nog over een familiaal/sociaal netwerk beschikt waarop zij beroep kan doen, zoals voor verblijf.

Verder heeft de verwerende partij tevens gemotiveerd dat: *“Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken en niet in staat zou zijn om werk te vinden en zichzelf te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partij brengt hier tegenin dat zij geen beroep kan doen op de steun van IOM omdat dit enkel betrekking heeft op een definitieve terugkeer.

De Raad wijst er vooreerst op dat de motivering als geheel moet gelezen worden en niet, zoals de verzoekende partij doet, als van elkaar losstaande zinnen. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij erop gewezen dat het argument dat het voor haar financieel niet haalbaar is om de aanvraag in het buitenland in te dienen niet aangenomen kan worden. De verwerende partij wijst daarbij op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name het gegeven dat verzoekende partij ruim 26 jaar in Tanzania heeft verbleven zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat zij aldaar nog wel degelijk over een familiaal/sociaal netwerk beschikt waarop zij indien nodig kan terugvallen. Verder wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. In die zin is het dan ook geenszins tegenstrijdig waar de verwerende partij ook wijst op de mogelijkheid tot bijstand van IOM in het kader van een terugkeer. Verzoekende partij brengt bovendien ook geen enkele objectieve informatie bij ter ondersteuning van haar standpunt dat zij geen beroep zou kunnen doen op IOM. Zij maakt gelet op voorgaande geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Tanzania voor haar financieel niet haalbaar is.

2.11. Verzoekende partij voert voorts aan dat zij in haar aanvraag haar medische problemen had aangehaald als een buitengewone omstandigheid, zij stelt vast dat deze niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard door verwerende partij. Verzoekende partij leest in de eerste bestreden beslissing dat verwerende partij meent dat zij gebruik kan maken van de dienst *Special Needs* van Fedasil die haar kan helpen bij haar terugkeer en bijstand kan verlenen tot zes maanden na terugkeer. Verzoekende partij benadrukt dat zij lijdt aan epilepsie, zij hiervoor dure medicatie neemt, zij nood heeft aan controle en opvolging en zij niet kan genezen en levenslang behandeling nodig heeft, bij het stopzetten van de behandeling riskeert verzoekende partij te overlijden. Verzoekende partij stelt zich de vraag wat er na zes maanden zal gebeuren. Daarnaast verwijst verzoekende partij ook nog naar de informatie die zij heeft bijgebracht waaruit blijkt dat enkel een klein percentage van de bevolking in Tanzania toegang heeft tot medische zorgen voor epilepsie. Verzoekende partij werpt op dat indien zij moet terugkeren naar haar thuisland om daar de aanvraag in te dienen, artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

Door middel van haar betoog viseert verzoekende partij volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek waarvoor hij nood zou hebben aan levenslange opvolging, begeleiding en medicatie. De medische voorzieningen in zijn land van herkomst zouden onvoldoende zijn om een menswaardig leven te leiden. De toegang tot medische zorgen zou zeer beperkt zijn en dit zou tevens gelden voor medicatie. Betrokkene meent dat een terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van dringende medische hulp dd. 25.04.2024, een verslag van de afdeling spoedgevallen dd. 01.12.2019, een afspraakbevestiging dd. 15.01.2025, een medisch getuigschrift dd. 10.07.2024 en een attest van geplande opnamedatum dd. 12.08.2024 en verwijst hij naar een algemeen rapport inzake de toegang tot medische zorgen in zijn land van herkomst.

*Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Evenmin toont betrokkene aan dat de nodige opvolging en medicatie niet beschikbaar zijn in Tanzania. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport is onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. Bovendien stelt dit document problemen vast inzake de diagnose en behandeling. Echter, betrokkene werd reeds gediagnosticeerd en zijn behandeling werd eveneens reeds op punt gesteld. Uit de voorgelegde stukken blijkt wel dat betrokkene een chronische medische aandoening heeft waarvoor medicatie en opvolging vereist is. Betrokkene kan echter de dienst *Special Needs* van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

Waar verzoeker omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn medische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of

een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekende partij had in haar aanvraag van 29 mei 2024 het volgende aangehaald als buitengewone omstandigheid:

“Medische problemen – Artikel 3 EVRM

Verzoeker lijdt aan medische problemen zoals bepaald in de medische attesten in bijlage:

Epilepsie sinds 2012.

Dagelijks dient hij medicatie te nemen, nl. Keppra en levenslang. Goedkopere anti-epileptica zijn risicovol omwille van risicovolle bijwerkingen.

Epilepsie zal nooit herstellen.

Bij het stopzetten van de behandeling voor epilepsie riskeert hij te overlijden.

Verzoeker kan niet genezen en dient levenslang behandeld te worden.

Hij dient regelmatig op controle te komen. Hij moet worden opgevolgd. Hij moet levenslang worden begeleid.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingen in het land van herkomst zijn onzeker. Indien de behandelingen en medicatie voorhanden zijn in het thuisland zal verzoeker moeite hebben met de toegang ertoe, zoals hieronder bepaald. Financieel zal het tevens voor verzoeker niet haalbaar zijn om zich goed te laten verzorgen, controles te betalen, medicamenten te kopen en vooral te vinden enz.

Verzoeker toont hieronder aan dat de medische voorzieningen in het thuisland onvoldoende zijn om een menswaardig leven te leiden. De toegang tot medische zorgen is eerder beperkt en dit geldt tevens voor medicatie. Hospitalisatie is zeer duur en daarom niet toegankelijk voor verzoeker.

-Verzoeker *verwijst* *naar:*
[https://www.afro.who.int/countries/united-republic-of-tanzania/news/who-and-tanzania-ministry-health-take-action-improve-access-essential-medicines-epilepsy-and:](https://www.afro.who.int/countries/united-republic-of-tanzania/news/who-and-tanzania-ministry-health-take-action-improve-access-essential-medicines-epilepsy-and)

“Population-based prevalence studies in Tanzania estimate that 450,000 people live with epilepsy, and 36,000 live with Parkinson disease. Both disorders exhibit alarmingly high diagnosis and treatment gaps. For instance, of the estimated 450,000 people with epilepsy, only 166,788 received treatment, according to the District Health Information System (DHIS) 2022 data.”

Verzoeker kan niet terugkeren naar Tanzania om daar de aanvraag in te dienen. Een risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt bij een terugkeer.”

Zoals blijkt uit de gegeven motivering betwist de verwerende partij niet dat *“(u)it de voorgelegde stukken blijkt (...) dat betrokkene een chronische medische aandoening heeft waarvoor medicatie en opvolging vereist is.”* Dit vindt ook steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift van 10 juli 2024 voorlegde waarbij onder *“B/ DIAGNOSE”* wordt vermeld: *“temporale (onleesbaar) epilepsie) waarvoor Keppra 2 x 1000mg”*. Op de vraag wat de voorziene duur is van de noodzakelijke behandeling van verzoekende partij antwoordt de arts van verzoekende partij: *“levenslang”*. Op de vraag: *“D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”*: antwoordt de arts van verzoekende partij: *“epileptische aanvallen; SUDEP risico”* (lees: *Sudden Unexpected Death in Epilepsy*).

De verwerende partij aanvaardt de aangehaalde medische aandoening van verzoekende partij evenwel niet als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. De verwerende partij stelt immers vooreerst vast dat *“uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog niet betwist dat niet blijkt dat zij niet in staat is om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit motief blijft dan ook staan. Verder betoogt verzoekende partij wel dat het helemaal niet zeker is dat zij behandeld zal worden voor haar aandoening in haar thuisland, waarbij zij verwijst naar de informatie die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd en waaruit volgens haar blijkt dat slechts een klein percentage van de bevolking in Tanzania toegang heeft tot medische zorgen voor epilepsie, doch zij gaat daarmee voorbij aan volgende motivering in de eerste bestreden beslissing: *“Evenmin toont betrokkene aan dat de nodige opvolging en medicatie niet beschikbaar zijn zijn in Tanzania. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport is onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. Bovendien stelt dit document problemen vast inzake de diagnose en behandeling. Echter, betrokkene werd reeds gediagnosticeerd en zijn behandeling werd eveneens reeds op punt gesteld.”* De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij die een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient toekomt om aan te tonen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Uit de door haar voorgelegde medische stukken blijkt evenwel niet dat zij in Tanzania niet terecht kan voor de door haar benodigde medische behandeling. Zoals verder ook blijkt op lezing van het algemeen rapport dat verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd zegt dit inderdaad enkel dat er zich problemen voordoen op vlak van diagnose en behandeling maar dit geldt uiteraard niet voor verzoekende partij die al gediagnosticeerd is en weet welke behandeling zij nodig heeft.

Verzoekende partij doet dan ook met haar verwijzing naar het rapport geen afbreuk aan de motivering van de verwerende partij dat *“Evenmin toont betrokkene aan dat de nodige opvolging en medicatie niet beschikbaar zijn zijn in Tanzania. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport is onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. Bovendien stelt dit document problemen vast inzake de diagnose en behandeling. Echter, betrokkene werd reeds gediagnosticeerd en zijn behandeling werd eveneens reeds op punt gesteld.”*, temeer bovendien nog blijkt op lezing van dit rapport dat Tanzania net inzet op neurologische aandoeningen waaronder epilepsie.

Verzoekende partij leest verder in de eerste bestreden beslissing dat wordt gewezen op de mogelijkheid om gebruik te maken van de dienst *Special Needs* van Fedasil, die haar bijstand kan verlenen tot zes maanden na terugkeer. Verzoekende partij stelt zich de vraag wat er na zes maanden dient te gebeuren. Verzoekende partij benadrukt dat zij levenslang behandeld dient te worden.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet betwist dat *“(u)it de voorgelegde stukken blijkt (...) dat betrokkene een chronische medische aandoening heeft waarvoor medicatie en opvolging vereist is.”* Verder motiveert verwerende partij als volgt: *“Betrokkene kan echter de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt.”* In se betwist verzoekende partij niet dat zij gedurende de eerste zes maanden beroep kan doen op de dienst *Special Needs* van Fedasil. Wat betreft haar vraag wat er moet gebeuren na zes maanden, wijst de Raad op zijn bespreking *supra* waaruit gebleken is dat het motief dat verzoekende partij in het herkomstland nog beschikt over een familiaal/sociaal netwerk waarop zij indien nodig beroep kan doen overleidend blijft. Daarenboven kan zij zich eveneens wenden tot IOM voor onder meer het vinden van werk, zoals eveneens blijkt uit de bespreking *supra*. Zoals de verwerende partij ook motiveert, en hetgeen trouwens ook steun vindt in het administratief dossier, blijkt niet dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om te werken in het herkomstland. Immers blijkt uit een eerdere ongegrondheidsbeslissing van 11 januari 2018 inzake een medische regularisatieaanvraag dat de arts-adviseur vaststelde: *“Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”* Verzoekende partij houdt thans niet voor dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Uit niks blijkt dat verzoekende partij niet zou kunnen instaan voor de kosten van haar behandeling door middel van haar familiaal/sociaal netwerk en/of een tewerkstelling waarbij de eerste periode van zes maanden met behulp van de dienst *Special Needs* van Fedasil kan worden overbrugd.

Verzoekende partij, die nog maar 44 jaar is op het moment van de eerste bestreden beslissing en geboren en getogen is in Tanzania, maakt niet aannemelijk dat het gegeven dat deze hulp van Fedasil tijdelijk is, maakt dat zij geen toegang zal hebben tot de door haar benodigde zorg nu niet kan blijken dat deze tijdelijke hulp te kort is (het gaat immers om hulp gedurende zes maanden dan wel één jaar in geval van onmiddellijke hospitalisatie na terugkeer) om in tussentijd werk te vinden ten einde in een inkomen te voorzien alsook doet dit hoe dan ook geen afbreuk aan de ondersteuning via haar familiaal/sociaal netwerk. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in Tanzania niet kan beschikken noch toegang zal hebben tot de door haar benodigde medische zorg.

2.12. Verzoekende partij had in haar aanvraag ook artikel 3 van het EVRM aangehaald en voert thans de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness. »* (Het Hof oordeelt dat onder *‘andere zeer uitzonderlijke gevallen’* zoals bedoeld in de zaak *N v.*

Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) Verzoekende partij maakt, mede gelet op de bespreking *supra*, niet aannemelijk dat haar situatie onder het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” uit de hiervoor aangehaalde rechtspraak valt. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de in de eerste bestreden beslissing ter zake gegeven motivering.

2.13. Verzoekende partij betoogt verder dat zij haar lang verblijf en verregaande integratie heeft aangetoond met stukken. Zij betwist dat haar integratie en haar verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten worden beoordeeld en zij benadrukt, onder verwijzing naar rechtsleer, dat bij gebreke aan een wettelijke definitie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ alle omstandigheden kunnen worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. Onder verwijzing naar ‘s Raads arrest met nummer 96 112 van 30 januari 2013 stelt verzoekende partij dat een lang verblijf en een goede integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Het motief dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen met betrekking tot haar lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers: “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partij kan worden gevolgd dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ niet wordt gedefinieerd in de wet. “*Buitengewone omstandigheden*” worden door de Raad van State omschreven als “*omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In ditzelfde arrest stelde de Raad van State “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht.

Verzoekende partij verwijst nog naar ‘s Raad arrest met nummer 96 112 van 30 januari 2013, maar zij gaat eraan voorbij dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarenboven toont verzoekende partij niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van dit arrest gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak. Met de vage verwijzing naar een arrest toont verzoekende partij niet concreet aan waarom het voor haar omwille van de elementen van integratie en lang verblijf zeer moeilijk, dan wel onmogelijk zou zijn om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Een langdurig verblijf in een land en een integratie in dat land verhinderen op zich immers niet dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. Met andere woorden, de verzoekende partij dient in haar aanvraag aannemelijk te maken dat er elementen zijn die voortvloeien uit de duur van haar verblijf en/of integratie die ervoor zorgen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Zij toont met haar algemeen betoog dan ook niet aan dat het in casu foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de overige aangehaalde elementen (met betrekking tot het lang verblijf en/of haar integratie) niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, nu zij niet aantoon uit welke elementen die zij had aangehaald wel degelijk bleek dat een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Bijgevolg wordt op dit punt niet aangetoond dat de verweerder aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in het geval van verzoekende partij een kennelijk onredelijke invulling werd gegeven.

2.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond.

Met haar betoog maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat verwerende partij bepaalde in de aanvraag ontwikkelde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een tweede middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing - als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikelen 7 en 74/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest, schending van artikelen 3 en 8 EVRM (bijlage 13)

-De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten

wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de sociale en professionele relaties van de verzoeker. Er werd al helemaal geen rekening gehouden met de medische problematiek van verzoeker, die zou kunnen evolueren naar levensbedreigend bij een terugkeer naar Tanzania, zeker na 6 maanden als de eventuele hulp van 'Special Needs' ophoudt.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van de artikelen 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht."

2.16. Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.17. Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Verzoekende partij betwist niet dat zij *"niet in het bezit (is) van een geldig visum."*

Uit wat hierna wordt uiteengezet blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de verwerende partij zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.18. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek maar dit element werd reeds ten gronde onderzocht door bevoegde dienst en niet weehouden. We stellen verder vast dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar medische problematiek, die volgens haar kan evolueren naar levensbedreigend bij een terugkeer naar Tanzania, wanneer na zes maanden de eventuele hulp van ‘Special Needs’ zal ophouden.

Uit lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Verzoekende partij betwist niet dat *“uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden”*. Evenmin betwist verzoekende partij dat haar medische problematiek *“reeds ten gronde (werd) onderzocht door bevoegde dienst en niet (werd) weehouden”*.

Verzoekende partij brengt geen elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand bij waarmee bij het nemen van de tweede bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar sociale en professionele relaties wordt erop gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt geen verplichting voor verwerende partij om het privéleven van verzoekende partij in rekening te brengen.

Verzoekende partij maakt geen gewag van elementen bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarmee verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.19. In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar sociale en professionele relaties en zij in dit verband de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt gewezen op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM houdt zelf geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad voor Vreemdelingenbewistingen, vermag conform de rechtspraak van de Raad van State, *“als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen.”* (RvS, nr. 13.317 (c) van 15 mei 2019).

Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken heeft de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in eerste instantie niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden en zij op illegale wijze op het grondgebied verblijft. Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is

gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekende partij, die slechts doet getuigen van het hebben van sociale contacten in België (en niet, zoals zij onterecht voorhoudt, van professionele banden) maakt *in casu* niet aannemelijk dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden waardoor een terugkeer naar Tanzania een inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale contacten niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in Tanzania.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De tweede bestreden beslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De tweede bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alasini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij voert aan dat, indien zij was gehoord, zij had kunnen wijzen op het feit dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar sociale en professionele relaties en met haar medische problematiek die zou kunnen evolueren naar levensbedreigend bij een terugkeer naar Tanzania zeker na zes maanden wanneer de eventuele hulp van 'Special Needs' ophoudt.

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekende partij met haar betoog geen andere elementen aanbrengt dan degene die zij reeds aan de verwerende partij heeft voorgelegd en die reeds werden

beoordeeld alvorens over te gaan tot het treffen van de tweede bestreden beslissing. Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken zijn deze elementen niet van die orde dat zij het treffen van de tweede bestreden beslissing verhinderen.

Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

Verzoekende partij toont niet aan dat er andere elementen zijn die zij, indien zij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.21. Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER